

Arrest

nr. 245 022 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. I. AYAYA
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 februari 2020 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot herinschrijving en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. NAME, die *loco* advocaat B. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Op 7 april 2018 verlaat de verzoekende partij het grondgebied van België.
- 1.2. Op 6 augustus 2019 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt.

1.3. Op 22 december 2019 betreedt zij opnieuw het grondgebied.

1.4. Op 23 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van de verblijfstitel omwille van het niet uitoefenen van het recht op terugkeer binnen de wettelijk bepaalde termijnen.

1.5. Op 24 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om opnieuw ingeschreven te worden in het bevolkingsregister.

1.6. Op 24 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot herinschrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 24.12.2019 heeft zij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na grondig onderzoek van haar dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan haar verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Uit het Turks paspoort met nummer xxx afgeleverd op 26.02.2013 (geldig tot 24.10.2022) blijkt dat zij het Rijk meer dan één jaar heeft verlaten. Zo zien wij een vertrekstempel uit België op 07.04.2018. zij kwam België pas opnieuw binnen op 22.12.2019.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 (9BIS) van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

1.7. Op 24 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 15dagen na de kennisgeving..

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15.12.1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De aanvraag tot herinschrijving wordt geweigerd op 24.02.2020 (zie bijgevoegde beslissing). Mevrouw is haar recht op terugkeer verloren overeenkomstig artikel 19§ 1 van de wet van 15.12.1980 nadat zij langer dan één jaar afwezig is geweest uit België. Zij blijkt dus niet langer gemachtigd tot vestiging in het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM. Zo legt zij bij haar huidige aanvraag geen enkel tastbaar bewijs voor, waaruit kan blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 39, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 19, §2 en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“ 1er branche : Violation des articles 39§3 de l'A.R. et de l'article 19§2 de la loi sur les étrangers.

Attendu que l'article 39 §3 de l'Arrêté Royal du 08 octobre 1980 prévoit en substance que « L'étranger, titulaire d'un titre de séjour ou d'établissement valable, peut exercer un droit de retour après une absence de plus d'un an à condition:

- 1° d'avoir, avant son départ, prouvé qu'il conserve en Belgique le centre de ses intérêts et informé l'administration communale du lieu de sa résidence de son intention de quitter le pays et d'y revenir;*
- 2° d'être en possession, au moment de son retour, d'un titre de séjour ou d'établissement en cours de validité;*
- 3° de se présenter dans les quinze jours de son retour à l'administration communale du lieu de sa résidence. »*

Qu'avant son départ et durant son séjour en Turquie, la requérante figurait sur la composition de ménage de son fils S. G. S. (...) et son épouse C. S. (...) (voir la composition de ménage, situation au 22/12/2019)). Avant de vivre avec son fils S. G. (...), la requérante a également vécu avec son autre fils S. U. (...) (voir la composition de ménage, situation au 01/01/2005).

Après la mort de son époux, la requérante vit toujours à charge de ses enfants qui sont établis en Belgique et ont la nationalité belge, ainsi que leurs familles respectives, soit ses petits enfants et ses belles filles et beaux fils.

Depuis 2001, dans sa première inscription au registre de la population, la requérante conserve son centre d'intérêts en Belgique. Les différentes communes où elle était domiciliée connaissaient la situation, notamment Schaerbeek, Denderleeuw.

Il importe de souligner le jour de son blocage aux contrôles de Zaventem, sa carte d'identité était en cours de validité.

Elle a sollicité à sa commune de résidence de lui restituer sa carte de séjour qu'elle n'a jamais obtenue. Qu'à la frontière, la Police lui avait dit de voir le problème de la restitution de sa carte de séjour par l'administration communale de sa résidence et lui a délivré l'autorisation d'entrée moyennant paiement de 60 euros (voy. pièce) ;

Attendu que durant son séjour en Turquie, la requérante, qui est actuellement âgée de 80 ans, a connu des ennuis de santé qui ne l'ont pas permis de regagner la Belgique dans le délai requis par la loi. Vu le poids de l'âge et les complications de santé, il a fallu une longue période de réponde et une surveillance médicale.

Les circonstances indépendantes de la volonté de la requérante ont fait le délai de retour tel que prévu dans la loi n'a pu être respecté.

Vu la localisation du centre des intérêts de la requérante en Belgique, auprès de ses enfants, la requérante s'estimait donc dans les conditions autorisées à revenir sur le territoire retrouver sa famille ;

2ème branche : violation de l'article 74/13 de la loi sur les étrangers

Attendu que l'article 74/3 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

IL ressort du dossier de la requérante qu'elle vit en Belgique auprès de ses enfants depuis plus ou moins 20 ans, prise en charge totalement sans être une charge pour la collectivité publique. Ses enfants exercent à son égard une obligation naturelle de venir à l'aide à leur ascendante dans le besoin, en considération de son âge.

Elle a toujours vécu entourée de ses enfants et ses petits enfants de sorte qu'elle mène une vie familiale effective avec ses descendants.

La partie adverse qui connaît la requérante depuis des années (2000-2001), suivant la composition de ménage, à l'aéroport au Contrôle frontières, ce sont ses enfants qui sont venus la rechercher, prétend dans sa décision d'ordre de quitter le territoire que la requérante n'a fourni aucune preuve établissant qu'elle a une vie familiale en Belgique.

Que ceci démontre à suffisance que la partie adverse n'a pas pris en considération la vie familiale effective de la requérante et le poids de son âge et l'état de santé fragile.

III. Branche : violation de l'article 8 de la CEDH

Attendu que l'article 8 de la Convention Européenne de droits de l'Homme prévoit que

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que les relations que la requérante entretient avec ses enfants, ses petits enfants sont constitutives de la vie de famille, ou à tout le moins de vie privée. La Cour Européenne des droits de l'Homme a déjà décidé que « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » (CEDH, arrêt K. & T. c. Finlande du 12 juillet 2001, § 150) ;

Qu'en ce qui concerne la relation de requérante avec ses enfants établis en Belgique, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que les relations entre un enfant adulte et ses parents doivent en tous cas être examinées sous l'angle de la vie privée et qu'elles sont en outre constitutives de vie familiale lorsqu'il existe entre eux des « éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (CEDH, décision Kwakye-Nti et Dufie c. Pays-Bas, 7 novembre 2000, C.E.D.H., arrêt Slivenko c. Lettonie, 9 octobre 2003, § 97) ;

Il y a lieu de noter que les liens qui unissent la requérante à sa famille, ses enfants belges sont d'une intensité très forte puisqu'à l'âge qu'elle a, elle est difficile qu'elle vive seule. Elle a donc besoin de l'aide et de l'amour de sa famille proche.

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, l'arrêt I. c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999- II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka c. Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ; X - Page 7

Qu'il incombe à la partie adverse de faire la balance des intérêts lorsqu'elle se décide de retirer le séjour à une personne aussi vulnérable et âgée.

Que les enfants en Belgique sont ses seuls soutiens directs par rapport à ses frères et sœurs restés en Turquie."

2.2. De verzoekende partij wijst in een eerste onderdeel op artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat zij voor haar vertrek en gedurende haar verblijf in Turkije, op de gezinssamenstelling van haar zoon S.S. en diens echtgenote voorkomt, zoals blijkt uit de gezinssamenstelling van 22 december 2019, dat zij hiervoor ook samengeleefd heeft met haar andere zoon S.U., zoals blijkt uit de gezinssamenstelling van 1 januari 2005. Zij stelt dat zij na het overlijden van haar echtgenoot altijd ten laste is geweest van haar kinderen die gevestigd zijn in België en de Belgische nationaliteit hebben, alsook hun respectievelijke families, met name haar kleinkinderen en schoonkinderen. Zij stelt dat zij sinds 2001, bij haar eerste inschrijving in het bevolkingsregister, haar hoofdbelangen in België behoudt, dat de verschillende gemeenten waar zij was ingeschreven haar situatie kennen. Belangrijk te onderlijnen volgens de verzoekende partij is het feit dat bij de controle te Zaventem, haar identiteitskaart nog geldig was. Zij wijst erop dat zij de gemeente gevraagd heeft haar verblijfskaart terug te bezorgen doch deze nooit heeft verkregen, dat de politie haar had gezegd dat zij het probleem van het terug in het bezit te worden gesteld van haar verblijfskaart moest regelen op de administratie van de gemeente van haar verblijfplaats en dat zij in het bezit gesteld werd van een machtiging tot binnenkomst. De verzoekende partij die wijst op haar leeftijd van 80 jaar, stelt dat zij gezondheidsproblemen heeft gekend gedurende haar verblijf in Turkije die haar verhinderd hebben om terug naar België te reizen binnen de in de wet voorziene termijn, dat gelet op haar leeftijd en de gezondheidsproblemen, zij een lange periode van herstel kende alsook aan medisch toezicht onderhevig was. Zij meent dan ook dat er omstandigheden bestaan onafhankelijk van haar wil die ervoor gezorgd hebben dat zij de wettelijke termijn voor terugkeer niet heeft kunnen respecteren, dat gezien haar hoofdbelangen zich in België bevinden, bij haar kinderen, zij in de voorwaarden is om gemachtigd te worden terug te keren op het grondgebied.

2.3. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij het recht op terugkeer heeft verloren door afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk, doordat uit haar paspoort blijkt dat zij het Rijk meer dan één jaar verlaten heeft, dat er een vertrekstempel uit België is op 7 april 2018 en dat de verzoekende partij België pas opnieuw binnenkwam op 22 december 2019. Voorts wordt gesteld dat bij gebrek aan bewijs van het niet langer afwezig zijn dan één jaar uit het Rijk, de verzoekende partij niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen. Er wordt bijgevolg geen gunstig gevolg gegeven aan haar verzoek tot herinschrijving. De verwerende partij wijst er nog op dat de vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer de mogelijkheid heeft een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet op grond van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995.

2.4. Artikel 19 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene verkrijgen.

§ 3.

De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4.

Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°."

Artikel 35, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39."

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;
- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14."

De toepasselijke bepalingen van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren (hierna: het KB van 7 augustus 1995), luiden als volgt:

"Art. 2. De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde :

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5.

(...)

Art. 4. De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet :

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt.

(...)

Art. 6. De aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren wordt door de vreemdeling ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, kan de aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren eveneens indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft."

2.5. Uit de bepalingen van artikel 19, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 39, §1 en §2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat een persoon die beschikt over een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat voor meer dan drie maanden, het recht heeft op terugkeer binnen het jaar, indien hij zijn voornemen om het land langer dan drie maanden te verlaten en er terug te keren ter kennis heeft gebracht van het gemeentebestuur en indien hij bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en zich binnen de vijftien dagen na terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur.

Uit de bepalingen van artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat een persoon die beschikt over een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat voor meer dan één jaar, het recht heeft op terugkeer, indien hij voor zijn vertrek bewijst dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land (om meer dan één jaar) te verlaten en er terug te keren en indien hij bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en zich binnen de vijftien dagen na terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur.

Uit de bepalingen van artikel 39, §5 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat een persoon die beschikt over een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat om in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen te vervullen, het recht heeft op terugkeer, indien hij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn afwezigheid. Deze persoon wordt van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen de zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit heeft betrekking op het geval van de vreemdeling die langer dan de wettelijke en voorziene termijn afwezig blijft uit het Rijk. Uit artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit blijkt onder meer dat de vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §2 en §3 van het Vreemdelingenbesluit het gemeentebestuur op de hoogte heeft gebracht van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, opnieuw in zijn vroegere toestand kan worden geplaatst bij beslissing van de minister of zijn gemachtigde. In voormeld geval kan een vreemdeling, wanneer hij in principe overeenkomstig de bepalingen van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit niet langer een recht op terugkeer kan laten gelden omdat hij niet binnen de wettelijke voorziene termijn is teruggekeerd (en op grond van artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit zijn verblijfskaart niet langer geldig is), bij een aanvraag tot herinschrijving conform artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, aantonen dat er omstandigheden onafhankelijk van zijn wil voorhanden zijn waardoor hij niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar België te keren. In voormeld geval ontvangt de vreemdeling een bijlage 15 in afwachting van de beslissing. In geval van een gunstige beslissing wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst. In het tegenovergestelde geval wordt de vreemdeling niet tot verblijf toegelaten en ontvangt zij deze beslissing door afgifte van een bijlage 14.

Daarnaast kan in gevolge artikel 19, §2 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van het KB van 7 augustus 1995, de vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt door de minister

of zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren op voorwaarde dat de vreemdeling houder is van een geldig paspoort of een als zodanig geldende reiskaart, hij op het tijdstip van zijn vertrek gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte tijd in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk en indien, in het geval de vreemdeling ten minste eenentwintig jaar oud is, op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven heeft en over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren, wat aldus een machtiging betreft in het Rijk terug te keren na een afwezigheid van meer dan één jaar en geen recht op terugkeer na afwezigheid van meer dan één jaar zoals in de gevallen voorzien in artikel 39, §3 en §5 van de Vreemdelingenwet, wordt ingediend overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk kan de aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren eveneens indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

2.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig was. Zij betwist evenmin dat de bepalingen inzake het recht op terugkeer van toepassing zijn en zij, in principe, geen recht op terugkeer heeft conform artikel 19, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij meent echter dat zij valt onder de uitzondering voorzien in artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit op het recht op terugkeer gedurende één jaar in toepassing van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wijst de verzoekende partij op overmacht waardoor zij niet binnen de voormelde bepaling voorziene termijn van één jaar kon terugkeren op het grondgebied.

2.7. De Raad herhaalt dat uit de bepalingen van artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat een persoon die beschikt over een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat voor meer dan één jaar, het recht heeft op terugkeer, indien hij voor zijn vertrek bewijst dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land (om meer dan één jaar) te verlaten en er terug te keren en indien hij bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is en zich binnen de vijftien dagen na terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, kan niet vastgesteld worden dat zij zich in de voorwaarden bevindt om aanspraak te maken op de uitzondering op het recht op terugkeer gedurende één jaar voorzien in artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij terugkeer op het grondgebied op 22 december 2019, na meer dan één jaar afwezigheid, in het bezit was van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning alsook dat zij zich binnen de vijftien dagen na terugkeer heeft aangemeld bij de gemeente, met name op 24 december 2019. Echter blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partij toont ook niet aan dat zij voor haar vertrek heeft bewezen dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van haar verblijfplaats kennis heeft gegeven van haar voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Gelet op het feit dat voor de toepassing van de uitzondering voorzien in artikel 39, §3 van de Vreemdelingenwet onder meer vereist is dat de vreemdelingen *“vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt”* en *“het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren”*, kan vastgesteld worden dat van de verzoekende partij vereist wordt dat zij de nodige administratieve stappen ondernomen heeft voor haar vertrek. Gelet op het feit dat het aan de verzoekende partij toekomt voor haar vertrek de nodige stappen te ondernemen en te bewijzen dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt, kan de verzoekende partij niet laten uitschijnen dat de voormelde vereiste voldaan is indien uit de feiten en de door de gemeentebesturen gekende situatie blijkt dat zij haar hoofdbelangen in België heeft. Bovendien diende de verzoekende partij eveneens naast het bewijs van het behouden van haar hoofdbelangen in België, het gemeentebestuur van haar verblijfplaats in kennis stellen van haar voornemen het land te verlaten en er terug te keren, wat zij aldus nagelaten heeft te doen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

In zoverre de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift wenst aan te tonen dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt, gaat zij eveneens voorbij aan de vereiste dat zij voor haar vertrek de nodige administratieve stappen diende te nemen teneinde zich te kunnen beroepen op de uitzondering voorzien in artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit.

Een schending van artikel 39, §3 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. De verzoekende partij beroept zich eveneens op een schending van artikel 19, §2 van de Vreemdelingenwet, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepaling zouden schenden. Het middel is in die mate dan ook ontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat bij de controle te Zaventem, haar identiteitskaart nog geldig was, dat zij de gemeente gevraagd heeft haar verblijfskaart terug te bezorgen doch deze nooit heeft verkregen, dat de politie haar had gezegd dat zij het probleem van het terug in het bezit te worden gesteld van haar verblijfskaart moest regelen op de administratie van de gemeente van haar verblijfplaats en dat zij in het bezit gesteld werd van een machtiging tot binnenkomst, zou wensen aan te geven dat zij bij de gemeente een aanvraag tot machtiging tot terugkeer in het Rijk heeft ingediend op grond van artikel 19, §2 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van het KB van 7 augustus 1995, blijkt dit geenszins uit de stukken van het administratief dossier. Hoewel de verzoekende partij houder is van een geldig paspoort op het ogenblik van haar binnenkomst in België op 22 december 2019, zij bij vertrek uit België en terugkomst over een geldige identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart) beschikt en uit haar Turks paspoort blijkt dat zij bij het zich aanmelden bij de gemeente op 24 december 2019 geen vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk, en hoewel zij volgens het KB van 7 augustus 1995 een aanvraag tot machtiging om in het Rijk terug te keren eveneens kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar zij verblijft indien zij reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk – wat volgens haar verklaringen het geval is nu zij voorhoudt een toestemming tot binnenkomst te hebben ontvangen en ook uit de nota met opmerkingen en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een visum type C voor vijftien dagen heeft ontvangen – blijkt niet dat zij bij het gemeentebestuur een dergelijke aanvraag heeft ingesteld. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet, en toont de verzoekende partij ook niet aan, dat zij op 24 december 2019 of nadien bij het gemeentebestuur bewijzen heeft bijgebracht van een regelmatig en ononderbroken verblijf in het Rijk op het ogenblik van haar vertrek, noch bewijzen van voldoende bestaansmiddelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat de verzoekende partij zich tot het gemeentebestuur heeft gericht met de vraag terug in haar vorige administratieve toestand te worden gesteld.

De Raad merkt voorts nog op dat het de verzoekende partij vrijstaat om alsnog een aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet in te stellen teneinde te vragen gemachtigd te worden tot terugkeer in het Rijk op grond van artikel 19, §2 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van het KB van 7 augustus 1995.

2.9. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat zij 80 jaar is en gezondheidsproblemen heeft gekend gedurende haar verblijf in Turkije die haar verhinderd hebben om terug naar België te reizen binnen de in de wet voorziene termijn, dat gelet op haar leeftijd en de gezondheidsproblemen, zij een lange periode van herstel kende alsook aan medisch toezicht onderhevig was, dat er dan ook omstandigheden bestaan onafhankelijk van haar wil die ervoor gezorgd hebben dat zij de wettelijke termijn voor terugkeer niet heeft kunnen respecteren, dat gezien haar hoofdbelangen zich in België bevinden, bij haar kinderen, zij meent dat zij in de voorwaarden is om gemachtigd te worden terug te keren op het grondgebied, zij zich wenst te beroepen op de overmachtsregeling voorzien in artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit, wijst de Raad erop dat niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een overmachtssituatie heeft voorgelegd aan het gemeentebestuur. Er blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier, noch toont de verzoekende partij dit aan dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig op deze bepaling kon beroepen nu zij, gelet op het niet meedelen aan het gemeentebestuur van het voornemen het land voor meer dan drie maanden of meer dan één jaar te verlaten, geen vreemdeling is die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §2 en §3 van het Vreemdelingenbesluit het gemeentebestuur op de hoogte heeft gebracht van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

Zelfs in de hypothese dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan toegepast worden naar analogie in het geval de verzoekende partij voornemens was minder dan drie maanden het Rijk te verlaten – en aldus in dit geval geen meldingsplicht had ten aanzien van het gemeentebestuur – doch wegens omstandigheden onafhankelijk van haar wil niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, dient nog steeds vastgesteld te worden dat niet blijkt dat de verzoekende partij een overmachtssituatie heeft voorgelegd aan het gemeentebestuur en evenmin blijkt dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15.

Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid bij de beoordeling van de vraag van de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, geen rekening te hebben gehouden met overmacht of de mogelijkheid van overmacht niet in ogenschouw te hebben genomen.

2.10. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij in een tweede middelonderdeel dat uit het dossier blijkt dat zij in België leeft nabij haar kinderen gedurende ongeveer twintig jaar, dat zij door hen ten laste wordt genomen zonder ten laste te zijn geweest van de maatschappij, dat haar kinderen haar op grond van een natuurlijke verplichting helpen bij haar noden gelet op haar leeftijd. Zij betoogt dat zij altijd geleefd heeft omringd door haar kinderen en kleinkinderen en zij aldus een effectief gezinsleven met haar descendents onderhoudt. Zij stelt dat de verwerende partij, die haar kent sinds jaren, waarbij zij wijst op de gezinssamenstelling en ook aangeeft dat het haar kinderen waren die haar zijn komen ophalen, voorhoudt in het bestreden bevel dat zij geen bewijs heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen. De verzoekende partij is dan ook van mening dat dit afdoende aantoonde dat de verwerende partij haar effectief gezinsleven en haar leeftijd en fragiele gezondheidstoestand niet in overweging heeft genomen. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, beperkt de verzoekende partij zich in het derde middelonderdeel voorts tot een voornamelijk theoretisch betoog en stelt zij dat de banden die zij heeft met haar familie, haar Belgische kinderen van een zeer intense aard zijn, dat gezien de leeftijd die zij heeft het moeilijk is alleen te leven, dat zij aldus nood heeft aan hulp en liefde van haar naasten. Zij meent dat het de verwerende partij toekwam over te gaan tot een belangenafweging gezien zij beslist het verblijf van een oud en kwetsbaar persoon in te trekken, dat haar kinderen in België haar enige directe hulp zijn in vergelijking met haar broers en zussen in Turkije.

2.11. Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij en haar gezondheidstoestand wordt in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan het bevel of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij bij haar aanvraag geen enkel tastbaar bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen.

2.12. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

2.13. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat er sprake is van gezondheidsproblemen of dat de verzoekende partij omwille van haar leeftijd niet in staat is naar haar land van herkomst terug te keren. In tegendeel, blijken de stukken van het administratief dossier, is de verzoekende partij eind 2019 terug op het Belgische grondgebied aangekomen na een afwezigheid van meer dan anderhalf jaar. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van gezondheidsproblemen of dat haar leeftijd een terugkeer zou verhinderen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing waar erop gewezen wordt dat uit het administratief dossier

niet blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan het bevel, niet afdoende is. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen die een invloed hebben op de mogelijkheid terug te keren naar het herkomstland ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in die zin niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Eveneens gaat de verzoekende partij er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten motiveert betreffende het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Zo wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en de verzoekende partij geen enkel tastbaar bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen. Door het enkel stellen dat de verwerende partij, die haar kent sinds jaren, waarbij zij wijst op de gezinssamenstelling en ook aangeeft dat het haar kinderen waren die haar zijn komen ophalen, voorhoudt in het bestreden bevel dat zij geen bewijs heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen, dat dit afdoende aantoonst dat de verwerende partij haar effectief gezinsleven en haar leeftijd en fragiele gezondheidstoestand niet in overweging heeft genomen, weerlegt zij geenszins het motief dat zij bij haar aanvraag geen bewijs heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zij nog een gezinsleven zou uitoefenen.

Waar zij zou menen dat uit het administratief dossier, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de tweede bestreden beslissing, wel blijkt dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft en de verwerende partij dit effectief gezinsleven en haar leeftijd en fragiele gezondheidstoestand niet afdoende in overweging heeft genomen, wijst de Raad op wat volgt.

2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

2.16. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2.17. De verzoekende partij maakt gewag van een gezinsleven met haar kinderen en kleinkinderen. Zij stelt dat zij in België leeft nabij haar kinderen gedurende ongeveer twintig jaar, dat zij door hen ten laste wordt genomen zonder ten laste te zijn geweest van de maatschappij, dat haar kinderen haar op grond van een natuurlijke verplichting helpen bij haar noden gelet op haar leeftijd, dat zij altijd geleefd heeft omringd door haar kinderen en kleinkinderen. Zij wijst op de gezinssamenstelling en het feit dat het haar kinderen waren die haar zijn komen ophalen. Zij meent dat de verwerende partij niet afdoende haar effectief gezinsleven en haar leeftijd en fragiele gezondheidstoestand in overweging heeft genomen. Voorts stelt zij dat de banden die zij heeft met haar familie, haar Belgische kinderen van een zeer intense aard zijn, dat gezien de leeftijd die zij heeft het moeilijk is alleen te leven, dat zij aldus nood heeft aan hulp en liefde van haar naasten. Zij meent dat het de verwerende partij toekwam over te gaan tot een belangenafweging gezien zij beslist het verblijf van een oud en kwetsbaar persoon in te trekken, dat haar kinderen in België haar enige directe hulp zijn in vergelijking met haar broers en zussen in Turkije.

2.18. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (en kleinkinderen). Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (en kleinkinderen), onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

Aldus volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat in beginsel de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (en kleinkinderen) enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

De verzoekende partij toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij ten laste is van haar kinderen, doch legt hiervan geen enkel bewijs voor bij haar verzoekschrift. Ten aanzien van haar kleinkinderen worden de banden niet verduidelijkt. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing stukken heeft aangebracht die bijkomende elementen van afhankelijkheid kunnen aantonen ten aanzien van haar kinderen en kleinkinderen, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het loutere feit dat de verzoekende partij in het verleden lange tijd bij haar kinderen inwoonde zonder ten laste te vallen van de maatschappij, toont niet *ipso facto* aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een afhankelijkheid van de verzoekende partij van

haar kinderen en kleinkinderen. Ook uit het loutere feit dat het de kinderen waren die haar ophaalden in Zaventem kan niet blijken dat er sprake is van voormelde afhankelijkheid. Waar de verzoekende partij wijst op een fragiele gezondheidstoestand, herhaalt de Raad dat zij zich beperkt tot een loutere bewering, die zij geenszins staft. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij voor langer dan een anderhalf jaar afwezig was van het grondgebied en aldus langer dan anderhalf jaar niet meer inwoonde bij haar kinderen en kleinkinderen. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de in- en uitreisstempels in haar paspoort, blijkt bovendien dat de verzoekende partij ook voor 7 april 2018 voor langere periodes terugkeerde naar Turkije. Noch ter gelegenheid van haar aanvraag tot herinschrijving, noch ter gelegenheid van huidig verzoekschrift toont de verzoekende partij aan dat haar familieleden haar vergezelden naar Turkije, noch dat zij tijdens de lange periodes van afwezigheid contacten onderhield met haar familie in België, nog minder dat zij ook tijdens de periodes van afwezigheid afhankelijk was van haar kinderen in België. De verzoekende partij wijst op haar leeftijd en dat het omwille van haar leeftijd moeilijk is om alleen te leven, doch blijkt dat de verzoekende partij, zonder de aanwezigheid van haar kinderen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, recent in de mogelijkheid was langer dan anderhalf jaar afwezig te zijn van het Belgische grondgebied. Gelet op het feit dat de verzoekende partij gedurende langere periodes van maanden tot anderhalf jaar afwezig was van het Belgisch grondgebied en niet langer inwoonde bij haar familieleden in België en niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat er sprake was van regelmatige contacten tussen de verzoekende partij en haar familieleden in België, nog minder van een (blijvende) afhankelijkheid, kan er niet vastgesteld worden dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Gelet op voormelde vaststellingen kan geenszins vastgesteld worden dat gelet op de bewijzen van gezinssamenstelling die zich in het administratief dossier bevinden alsook gelet op het feit dat het haar kinderen waren die haar zijn komen ophalen in Zaventem, de verwerende partij ten onrechte gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenmin kan vastgesteld worden dat de verwerende partij bepaalde relevante omstandigheden ten onrechte niet in overweging heeft genomen bij voormeld oordeel.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar kinderen en kleinkinderen in België in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier en wordt ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aannemelijk gemaakt.

2.19. Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van haar kinderen en kleinkinderen, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze familiebanden, aannemelijk.

2.20. De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar kinderen en kleinkinderen. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

2.21. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat duidelijk blijkt dat de verzoekende partij nog banden onderhoudt met haar land van herkomst waar zij volgens haar paspoort in de afgelopen jaren meermaals voor lange periodes heeft verbleven. Eveneens wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift op de aanwezigheid van broers en zussen in Turkije. De verzoekende partij kan vanuit het buitenland contacten blijven onderhouden met de in België aanwezige familieleden of regelmatig op bezoek komen door een visum kort verblijf voor familiebezoek aan te vragen. Daarnaast kan de verzoekende partij eveneens, zoals aangegeven in de eerste bestreden beslissing, een verzoek indienen conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet op grond van het KB van 7 augustus 1995.

2.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.23. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER